

Introit: *Blaze lidu, který zná vítězný hlahol, který chodí ve světle tvé tváře, Hospodine. Budou jásat každý den v tvém jménu, pozvedá je tvoje spravedlnost, neboť ty jsi leskem jejich moci; tvou přízní se náš roh zvedá. (Žalm 89, 16-18)*

Píseň 146

Modlitba

Čtení: Matouš 17, 1-21

Píseň 313

Text kázání: Filipským 1, 27-30

Milí přátelé, bratři a sestry,

dnešním dnem končí Olympijské hry v Pekingu. Pro naše sportovce nebyly tolik úspěšné, jak se čekalo, nebo jak bychom si jistě přáli. Radost z vítězství, nebo naopak zklamání z porážky. Často je mezi těmito dvěma pojmy velice tenká hranice. Pár setin sekundy, pár centimetrů, štěstí, nebo smůla. Sportovci pro úspěch na olympiádě podřídí v dané chvíli v přípravě úplně všechno. Mnoho toho obětují, připravují se několik let. A když to konečně nastane a něco neklapne, *místo radosti se dostaví zklamání*. U těch sportovců chápu, že když tomu podřídíte všechno a nakonec to nevyjde, že to zklamání je veliké. Co je ale pro mne zarážející, když to hodně špatně nesou fanoušci. Např. Markéta Davidová, naše současná nejlepší biatlonistka, čelí různým slovním útokům. Jedním „fanouškem“ byla vyzvána, aby se za své výsledky veřejně omluvila. Proč ale zrovna ona, která do toho dala opravdu všechno? To mi hlava nebere.

A já se ptám, co za tím je, že s námi tak moc hýbou emoce radosti z vítězství, anebo naopak naštvání takového kalibru, až to člověku zvedá tlak? V každém z nás, milí přátelé, je hluboká touha po vítězství. Nebo po štěstí. A když přijde úspěch českých sportovců, tak si to vítězství tak nějak přisvojujeme. My jsme ho přece také součástí. My jsme fandili, povzbuzovali a jsme stejné národnosti, tak máme přece na tom vítězství svůj podíl. Když Ester Ledecká získala zlatou medaili a když jsme to říkali někomu, kdo to ještě nevěděl, tak jsme říkali: *Máme zlato!* Máme. My máme. My jsme zvítězili. My jsme taky vítězové! Ovšem když nikdo nic nevyhraje, tak od toho dáváme ruce pryč. Ta porážka už naše není. A navíc se hledá viník. Kdo za to může? Je ale sportovní neúspěch důvodem k nespokojenosti? Nebo dokonce ke zlosti? Jsme snad poraženi? Na to je jeden takový vtíp. *Potkají se dva přátelé a ten jeden říká tomu druhému: To se mě ani nezeptáš, jak se mám? No tak jak se máš, ptá se ten druhý. Ani se neptej, odpoví ten první. Tak co se děje, ptá se ho znovu. A on mu odpovídá, že si připadá, jako by byl v masokombinátu. Co tím myslíš, ptá se ten druhý. No, jdu od porážky, k porážce...*

Taky si někdy připadáš, jako bys šel ve svém životě od porážky k porážce? V poslední době se dost často v souvislosti se sportovními týmy mluví o tom, že je potřeba změnit jejich mentalitu. Poraženeckou mentalitu v mentalitu bojovníků, v mentalitu vítězů. A myslím, že to je velmi důležité. Když týmu chybí bojovnost, touha po vítězství a víra ve vítězství, pak to nikdy nedopadne dobře. Víra ve vítězství. Vidíte, bratři a sestry, jak důležitá je víra? K čemu vede? Vede k vítězství.

A jaká je tedy naše víra, milí přátelé? Hlásíme se k Pánu Ježíši Kristu! Hlásíme se k tomu největšímu vítězi. K vítězi té největší celovesmírné Olympiády. K vítězi, který porazil všechny mocnosti zla i s říší smrti. **Kristus je ten skutečný vítěz!** Když jsme četli ten příběh evangelia, kdy na hoře proměnění se vedle Ježíše v oslnivě bílém šatu zjevil Mojžíš a Elijáš, tak to skutečně vypadá jako olympijský stupeň vítězů. Ale jen jeden je vítěz. Přestože Mojžíš je váženou židovskou personou zastupující Zákon a muž Boží Elijáš představitel všech proroků, přesto Hospodin ukazuje na Ježíše a říká: „*Toto je můj Syn, toho poslouvejte!*“ A ty dvě zbylé postavy v té chvíli ustupují do pozadí a zmizí. Být druhý nebo třetí je sice taky hezké, ale být vítěz, to je něco jiného. Být olympijský vítěz už něco znamená. Vítěz je ve společnosti tak nějak víc vážený. Ovšem **Kristus je ten největší vítěz**. A co je úžasné, my se k jeho vítězství můžeme hlásit. On nás zve k tomu, abychom na tom jeho vítězství měli s Ním podíl! A ten, který poznal Ježíše Krista a učinil Ho Pánem a Spasitelem svého života, ten může volat společně s apoštolem Pavlem: **Chvála buď Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista!** (1. Kor 15,57) Ano, není to o sportovním vítězství, je to o vítězství nad smrtí, nad těžkostmi nad pokušeními, nad trápením, nad nemocí, nad vším, kde se můžeme cítit již poraženi. Je to ale Pán Ježíš Kristus, který mění mentalitu každého, kdo v Něho a Jeho moc věří. Je to tak? Kristus chce měnit tvou mentalitu. Nemusíš se cítit poražený, i když to tak vypadá. Nemusíš rezignovat ani tehdy, když vše se zdá bezvýchodné. Co říká apoštol Pavel na jiném místě? **Na všech stranách jsme tísněni, ale nejsme zahrnutí do úzkých; jsme bezradní, ale nejsme v koncích; jsme pronásledováni, ale nejsme opuštěni; jsme sráženi k zemi, ale nejsme poraženi... máme Ducha víry... vždyť víme, že ten, kdo vzkřísil Pána Ježíše, také nás s Ježíšem vzkřísí a postaví před svou tvář spolu s vámi... A proto neklesáme na mysl:**

i když navenek hyneme, vnitřně se den ze dne obnovujeme. (2. Kor 4). I když stárneme a ledasco bolí a je nemocné, duši můžeme zůstat mladí a při životě. V radosti Pánově.

Prosme, bratři a sestry, o to, abychom měli stejného Ducha víry, jakého měl Pavel. Duch svatý je jen jeden a touží i tebe naplnit, abys byl plný radosti a Božího vítězství. Duch svatý je zpřítomnělý Bůh v našich životech. Duch svatý touží po tom, aby přebýval v našem nitru. Neboť On je Duch vzkříšení. On ukazuje na Pána Ježíše Krista a On dává život, On je ten, který dává sílu, uzdravuje naši duši a dává víru k vítězství.

Nakolik se nám ale daří, bratři a sestry, být zakotveni v Duchu svatém? V listu Filipským Pavel i nás vyzývá: **Jenom ved'te život hodný Kristova evangelia, abych viděl, až přijdu, nebo nepřijdu-li, abych slyšel, že zakotveni v jednom Duchu vedete jednou myslí zápas ve víře v evangelium.** Daří se nám být zakotveni v jednom Duchu? Jsme ochotni se domluvit mezi sebou a společně zápasit o víru v evangelium? Přestože náš Pán a Mistr je jasným vítězem, tak stejně víme, že pokud jsme v tomto těle, musíme ještě zápasit. O co? Právě o to, abychom si uchovali živou víru, která má moc nás zachránit. V životě čelíme různým problémům, různým pochybnostem, depresím, čelíme stavům nespokojenosti, nevděčnosti, všelijakým pokušením, máme problém odpustit těm, kteří nám ublížili. Někdy se nám nedaří vítězit, a to si musíme přiznat. Pavel vytyká Korintským, že se dva bratři soudí mezi sebou. A ještě navíc před světským soudem. A říká k tomu. **Již to je vaše prohra, že se vůbec mezi sebou soudíte. Proč raději netrpíte křivdu? Proč raději nenesete škodu? Vy však křivdíte a škodíte, a to bratřím!** Od porážky k porážce jdou ti, kteří žijí v nesmíření. Kolik je těch, které nesmíření odvedlo ze společenství Božího lidu? Součástí zápasu o víru je žít život hodný Kristova evangelia. A ten počítá s tím, že lépe trpět křivdu, než druhého ubíjet svou pravdou. Není pravým vítězstvím zašlapat svého protivníka do země. Kristův učedník by měl naopak spornou situaci vidět s nadhledem. Jak říká Pavel, **v ničem se nestrachujete protivníků. Jim je to předzvěst zahynutí, vám však spasení, a to od Boha.** Trpět protivností je něco, co nikdo dnes nechce. Avšak Kristus šel touto cestou, zmiňuje se o tom pro změnu apoštol Petr. Ten Petr, který dokázal být výbušný, než ho Kristus změnil. **K tomu jste přece byli povoláni; vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích. On ,hříchu neučinil a v jeho ústech nebyla nalezena lest'. Když mu spílali, neodplácel spíláním; když trpěl, nehrozil, ale vkládal vše do rukou toho, jenž soudí spravedlivě.** A Pavel dodává: **Neboť vám je z milosti dáno netoliko v Krista věřit, ale pro něho i trpět;** Zamysleme se, milí přátelé, nad tím, co skutečně přivedlo Ježíše k vítězství nad smrtí. A zamysleme se, nad čím my sami máme vlastně vítězit. Sami nad sebou, nad svou povahou, nad zlými emocemi, nad negativními myšlenkami. Nad svou pýchou, nad leností, nespokojeností, nad brbláním. A také nad svým utrpením. Nemocní a starší z vás moc dobře ví, o čem mluvím. Jak je těžké překonávat bolest a strach. A právě proto bychom měli vést zápas o víru v jednom Duchu. Modlit se jeden za druhého. To je ten náš zápas. Modlit se jeden za druhého, ale také za ty, kteří jsou Bohu vzdáleni, nebo kteří ještě nepoznali Pána Ježíše. Někdy je třeba se modlit a učinit něco i navíc. Jako v případě toho posedlého z evangelia. **Učedníci nebyli schopni vyhnat démona z posedlého.** Ježíš ano. A když se ho ptali, proč to nezvládli oni, řekl jim, že **takový duch může vyjít pouze s modlitbou a postem.** Tedy udělat něco navíc. A dále pokračuje slovy, že **kdyby měli víru, jako zrnko hořčičné, řekli by této hoře, aby se vrhla do moře.**

A zase jsme u té víry. Mít víru je důležité k překonání nemožného, k překonání překážek, mít víru je důležité v každém zápase. V sportovním, ale i v tom duchovním. Jak dopadne náš společný duchovní zápas? Budeme bojovat na modlitbách? Anebo to vzdáme, či snad jsme to již vzdali? A budeme ochotni udělat něco navíc? Budeme mít mentalitu vítězů? Vidíme věci s nadějí? Umíme povzbuzovat slabé? To je, milí přátelé, naše duchovní Olympiáda. Běh na dlouhou trať. Štafeta, kterou běželi ti, kteří už dnes nejsou mezi námi. Ale jejich modlitby a jejich snaha dnes přináší ovoce. Na to myslíme a sami vytrvejme v zápase, aby zase další generace z toho měli užitek. Pokud vytrváme, **budeme sklízet v pravý čas.** Nezapomínejme ale na to, že každý z nás startuje také v disciplíně jednotlivců. Každý sám za sebe. A je velmi důležité, aby každý sám za sebe překonal všelijaké překážky a doběhl až do cíle. Nikdo jiný za tebe nemůže doběhnout. Tak na to pamatuj. Amen. Modlitba píseň 709

Slovo posláni: 1. Korintským 9, 24-27

Požehnání: A Bůh veškeré milosti, který vás povolal ke své věčné slávě v Kristu, po krátkém utrpení vás obnoví, utvrdí, posílí a postaví na pevný základ. Jemu náleží panství na věky věků! Amen.

Píseň 716